

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inserati) se sprejemajo in veljá trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 132.

V Ljubljani, v soboto 13. junija 1885.

Letnik XIII.

O Slovencih.

„Slovanska vzajemnost“, to je geslo slovanskim rodoljubom od leta 1848 sem. Kolikokrat se beró te prelepe besede po časnikih in knjigah. Ako pa pogledamo v resničnost in se vprašamo, kako se pa razni slovanski rodovi med seboj spoznavajo in kažejo v djanji svojo vzajemnost, se pa ne moremo posebno pohvaliti. So sicer nekteri možjé, kterim ni slovanska vzajemnost gola beseda, a večina izobražencev jim ni enaka. Ako se še ozremo na posamezne rodove, moramo pa potrditi, da smo ravno Slovenci ona veja slovanska, o kterih se je do zadnjega časa najmanj vedelo med drugimi Slovani. Kako površno in malo so pisali še pred nekoliko leti o nas Poljaki, Rusi in kako malo so bili znani Slovenci še pred nedolгим časom med hrvaškim narodom in Čehi! Ali jelo se je tudi v tem oziru dani in reči moramo, da gré tudi mali slovenski narod na dan. Posebno mogočni česki narod se je jel zadnji čas posebno zanimati za nas in v svojih leposlovnih in političnih glasilih baviti se z našimi verskimi, političnimi in slovstvenimi zadevami. Tudi so prinesli česki ilustrovani leposlovniki že marsiktero podobo, predstavljajočo kak kraj divne naše domovine. Za vse to moramo biti našim bratom Čehom posebno hvaležni, ker gotovo je, kolikor bolj nas bo olikani svet v pravi luči spoznaval, toliko manj veljave bodo imele laži, ki se neprenehoma o našem narodu trosijo po liberalnih nemških listih. Kolikor bolj bo svet spoznal prednosti naše, toliko večjo veljavo bomo imeli pred njim.

Z radostjo priobčimo tukaj našim čitateljem zanimiv članek, ki ga je prinesel v Pragi izhajajoči konservativni dnevnik „Čech“. Naslov članku se glasi: „O Slovencih“. Kakor vsakdo vidi, je njegov pisavec, F. Ž., dobro podučen o našem slovstvu in le želeči je, da bi imenovani list še dosti njegovih člankov o Slovencih prinesel. Slovenci mu bomo gotovo brez izjeme hvaležni. Članek se glasi v prevodu:

„Kako malo je pri nas takih, ki bi poznali Slovence, ta narod, ki ima z nami isto osodo in je istega pokolenja. Oba naroda sta izrastla iz istega debela kot panogi, ki ste se nadalje na zapad razrastli. Bili so časi, ko je česko-slovanski rod stal bliže južno-slovanskemu in vzlasti Slovencem. V sivi starodavnosti je tudi ena vladarska roka oba vladala in 600 let poslej zopet, toda vedno le za kratko dōbo. Še le Habsburški rod je pod svojo vladno za trdno te zemlje združil. Tisoč let je od tega, kar sta nehala ta dva naroda biti drug drugemu soseda. Germanski živelj ju je kakor klin vsaksebi razdvojil in konečno jima tudi samostalnost in govor jel odjemati. Narod česki se je že dvignil, Slovencem pa se godi sedaj, kakor se je godilo Čehom pri zasvitu njihovega probujenja — bojujejo se in bojovati se morajo s početka. Toda dosti sil imajo in z zaupanjem se obračajo k svojim bratom na severu, pri njih iščejo ojačenja za probujenje in vzorov za ta boj; tako tedaj stojé Čehi in Slovenci kot slovanska čuvaja na straži na najskrajnejem zapadu.

V verskem obziru sta oba naroda verno katoliška, dasi so sem pa tja protestantske zmote se jele vrviti. Oba naroda častita ista apostola verska sv. brata Cirila in Metoda. Naroda se sicer mnogokrat sestajata, vendar sta si še dosti blizu, tū v državnem zboru, tam na literarnem in znanstvenem polji. Mnogi z juga so, ki še študirajo v zlati Pragi na visokih šolah in v društvu „Slaviji“ natančneje seznanjajo česke akademike z razmerami v jugu. Tudi pri nas so konečno vstali taki, kteri nam bliže kažejo razmere Slovencev v različnih družbah in časopisih, kakor: Dr. J. Polivka, Jan Lego, O. Mokry, prof. B. Popelka, Josip Konble, S. S. Toužinský in drugi.

Vzlasti pa, odkar je g. Edvard Jelínek vstanovil „Sborník Slovanský“ in odkar je delavni Výmazal izdal posebno slovansko slovnico, ktera je bila v Krízkovi jugoslovanski slovnici nekaj premalo nepregledana podana, od tedaj se začanja obračati

pozornost tudi k tem bratom na jugu in Čehom je dana priložnost tudi njihov jezik natančneje spoznati. Iz proze imamo vzlasti preložena nektera Jurčičeva dela. Izmed pesni pa imamo izbrane pesni F. Prešérna v prevodu Jos. Penížka, Razlagove pesni od K. Stefana, nekatere Gregorčičeve pesni od Jana Hudca, vzlasti pa od Vojteha Pakoste, ki nas misli v kratkem osrečiti s celo zbirko v českem prevodu.

Na govorniskem polji so tudi pri nas znane pridige kneza in škofa Lavatinskega Antona Martina Slomškega, ktere so nekaj v slovanskih pridigarjih, nekaj v posebnih prevodih izdali: A. Mužik, A. Š. (?), Vaclav Uhliř in župnik Fr. Klíma, ki je tudi slovenski životopis tega škofa v češčino prevel. Slovencev je štirikrat manj nego Čehov in njihov jezik še ni popolnoma za vse ustrojen. Zato njihovo slovstvo ni še v tem razmerji kakor naše.

Politični, gospodarski, šolski in beletrični časopisi, s celoma 28, zajemljejo skoraj vse delovanje slovanskih pisateljev. Poslednje leto je samostalnega jako malo izšlo. Samo šolske knjige se pridno izdajajo, kajti upati je, da bode kmalo uvedena slovenščina kot učni predmet po nekterih nižjih gimnazijah na Slovenskem.

Največ knjig izdajajo še posamezna društva: „Slovenska Matica“ 3, „Družba sv. Mohora“ v Celovci 6, „C. kr. kmetijska družba“ v Ljubljani 3, „Katoliška družba“ 3, itd.

Družba sv. Mohora je najbolj razširjena, šteje namreč nad 28.000 udov; na leto se plača samo 1 gold.

Sploh je pa slovstvo na Slovenskem še majhno; kajti ako k številu spisov časopise, knjige, programe in muzikalije prištejemo, znašalo je l. 1883 njih število 164. Toda v slovanskem narodu se ne manjka na eni strani požrtovalnosti, na drugi pa pridnosti.

Tudi za Čeha in za češčino se olikani krogi marljivo zanimajo. Tisočletni spomin smrti slovanskega blagovestnika sv. Metoda se bo tudi pri Slovencih dostojno slavil.

LISTEK.

Pismo od nekod.

Gospod vrednik!

Nenavadni pojavi na slovenskem obzorji napravljajo na-me vse drugačen vtis, kot na Vas. Pretekli teden ste mi pravili, da zori sedaj sad, da žanjejo sedaj v žalosti oni, ki so prej sejali v veselji. Govorila sva takrat o državnoborskih volitvah z ozirom na zadnje volitve v deželni zbor po Dolenjskem. Rekli ste, da se človek nikoli ne pregreši brez kazni, ampak navadno: „V čimur se človek pregreši, v tem bo kaznovan. Pa res! Kaka glorijska, kako hosijana, kaki zaničljivi pogledi na „Slovenčev“ stranko od „Narodove“ stranke pred dvema letoma, ko je telegraf naznanil: „Šuklje izvoljen v Rudolfovem!“ Dobro, le imejte, kar ste sejali — seme razpore je dozorelo!

Že takrat sem Vam zatrjeval — in danes spet ne tajim — da sem jaz kljub temu bolj vesel, kakor bi se kdo nadejal. Le pomislite!

Recimo iz „črnega mesta belih Kranjcev“ telegrafuje se v Ljubljanski „večerni nameček“ ta-le dolenjska priklada: „Zmagali katoliški Slovenci,

avstrijski Slovenci. Bog je z nami!“ Kakor vsak vidi, je ta telegram še imenitniši, kot n. pr.: Nemški cesar počuti se dobro, ali: nemški cesar je dobro spal. Zato je tudi tiskan na prvem mestu med brzojavnimi poročili. Na ta duhoviti telegram pa odgovarja neki list, ki gospoda zmagalec vrlo dobro pozná iz prejšnjih let, tako odkritosrečno, da se natančno vidi, koliko katoliškega prepričanja prisojajo veleučnemu gospodu nekdanji njegovi bližnji sotrudniki na političnem in literarnem polji. Kdo bi ne bil vesel te odkritosrečnosti, vprašam Vas, gospod vrednik? Po drugi strani pa se mora spet smešno zdeti vsakemu, kdor ima res kaj pojma o pravem katoličanstvu, da taki-le povdarjajo katoličanstvo! Izvoljen slavljeneč je o svojem času povestnice vse drugače razlagal, kot se spodobi, recimo, le po imenu katoličanu v šolski sobani. Znamenita je beseda nečega velečenjenega gospoda, ki tudi o povestnici nekaj umeje, da bi on Dunajskemu učenjaku na višjem mestu (v Ljubljani pač ne!) posvetil, ko bi on to mogel pismeno spricati, kar je on ustno izvedel o teh zadevah. Kar je pa vendar-le resnično.

Gospod vrednik! Katoliški Slovenci so toraj zmagali! Ko bi bil jaz to izvedel prvi dan, ko je Dunajski Velikan zmagal, kar zahvalno pesen bi

bil začel (še „orgeljee“ bi bil kupil na „štantu“ in tudi pritrkovali bi bili, če tudi ne z zvonovi pa saj z nogami). Zakaj bi tudi ne? Če katoliški Slovenci na Dolenjskem zmagajo, ker takega učenjaka volijo, ne pomeni to nič menj, kakor če bi zmagali katoliki na Nemškem — Bismarka! Vprašanje je le, kdo je na Dolenjskem premagani?

Kjer je zmaga, morate biti dve stranki; ena, ki podleže, druga, ki zmaga nad prvo. Poslednja, zmagalna stranka je katoliška, kakšna pa je prva? Ker nismo na Nemškem (kar bi se sicer iz dotičnega telegrama slovanskemu listu, ki nosi nemški tiskan naslov, lahko sklepalo), ampak na Kranjskem, mora vsakako zmagalec in premagani biti katolišk Slovenec. Ker pa se v telegramu tako povdarja, da so zmagali katoliški Slovenci, zapeljan sem do misli, da premagani so ali Slovenci, ki niso katoličani, ali pa nekdo in neki, o kterih z ozirom na dolenjske razmere nimam pojma. Ko premagani niso katoliški Slovenci, ne vem namreč, kdo in kakšni so premagani. Telegram ne pové, s kom je bila bitka, ali s Turkom ali z Luterani!

Pa to je še vse premalo, g. vrednik, da zmagajo le katoliški Slovenci; zmagali so tudi avstrijski Slovenci! Živio! Spet sem na novo razveseljen in spet se me radovednost prijema.

Novi milostivi gospod knez in škof Jak. Missia izdal je velikonočni ponedeljek pastirski list, v katerem kaže, kako požrtovalno sta sv. moža Ciril in Metod delovala v prosep sv. vere med Slovani. Slavila se je tedaj osemndnevna pobožnost z litanijami po maši. Po časopisih so se priobčevale stvari, ki se tičejo te slavnosti. Družba sv. Mohora izdala knjigo o delovanju sv. bratov, spisana od sivolasega Mat. Majarja. — M. Majar, rojen l. 1809 na Koroškem v Ziljski dolini, od tod imenovan „Ziljski“, je duhoven na Koroškem; zadnji čas je oslepel in zdravi se v Pragi. Pisal je v posebnem slogu že 40 let v „Novicah“, Koln Jordanovem letopisu itd.

Izdal je „Slovnico za Slovence“, „Ciril in Metod l. 1863“ v cirilici in gajici (t. j. latinski pravopis po českem popravljen od hrvatskega učenjaka dr. Ljudevita Gaja 1835), tudi je spisal „Vzajemno slovnico slovansko“ i. dr.

Njegovi spisi obsegajo mnogo navdušenja, so polni ljubezni do vseh slovanskih narodov. Častivredna je Majarjeva pridnost, njegova gorečnost in navdušenost.

Tudi „Matica Slovenska“ izdala učen spis o sv. Cirilu in Metodu, spisuje ga dr. Kos v Gorici, prof. zgodovine.

Zraven tega sestavi „Katoliška družba“ v svojih „Glasih“ kratek životopis in napravi odbor za romanje na Velehrad. Kdor bo hotel, bo o tej priliki lahko obiskal tudi Prago. (Velika četa Slovencev-potovalcev, na Velehrad in v Prago odrine pa, kakor znano, 10. avgusta iz Ljubljane. Vredn.)

Slovenci hočejo tako pokazati svojo hvaležnost do svojih sv. bratov ter hočejo tudi prositi na priprošnjo sv. blagovestnikov za božjo pomoč in da bi bili skoraj vsi slovanski rodovi po zastavo katoliške sv. vere zedinjeni in da bi vstala Slovanom srečnejša bodočnost.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. junija.

Notranje dežele.

Poslednji dan narodne razburjenosti, **poslednji dan volitev** v državni zbor je danes. Povsod drugod imajo že svoje može, ki se bodo borili v državnem zboru za bodoči blagor svojih sodeželanov, le v Dalmaciji si še danes izbirajo velikoposestniki svoje poslance in vsega bo konec. Drugih volitev bo potreba na štirih krajih, med temi pri nas po gorenjskih kmečkih občinah, ker je grof Hohenwart sprejel mandat Ljubljanskega mesta. Kdo bo kandidat se še ne vé, ker centralnemu volilnemu odboru niso še došli od zapnih mož gorenjskih odgovori, ktere da hočejo za svojega poslanca, da se pozneje ne bo zopet očitato volilnemu odboru, da sam kandidate postavlja, ne brigajoč se za narodove želje. To pa tudi do sedaj ni bilo res, saj letos ne. Brez večine vgodnih poročil ni bil nikdo za kandidata nasvetovan, kakor se je od neke strani očitato. Kriva tega je bila neznačajnost volilcev, pa še več preklicana sloga Slovencev — nepoklicanih agitatorjev in še kaj drugega, kar nam omenjati ni treba, je žalibog vsem le preveč znano. Iz letošnjih volitev se nam bo po sploh marsikaj učiti za bodočnost. Posebno na ve-

likoposestvo bo treba pri bodočih volitvah bolj pazljivo oko obračati, kakor se je to letos godilo. Nočemo preiskavati, kje so, ki so poraz zakrivil, priznati pa le moramo, da nas je jako žalostila malomarnost in nebrižnost! To je ena. Druga je pa naša nesloga, da hoče vsak gospodar (ali saj vsak okraj) svojega poslanca imeti, kar se je posebno letos tako jasno pokazalo. Malo nas je, a še ti nemoremo složno živeti. Skoraj da bi si prejšnjih časov nazaj želeli, ko smo stali še v vedni borbi z nemškutarji. Tedaj se je vsaj naša sloga kazala, ktera nam je takoj hrbet obrnila, kakor hitro so nemškutarji odstopili v pokoj. Vse to so med drugimi zakrivil še taki, od katerih bi se ne bili nikdar pričakovalo. Potem naj pa Slovenci kaj dosežemo!

Tržaška trgovina se dviguje, ako smemo trgovinski statistiki vrjeti, ki jo izdaja strokovnjak v trgovini, dr. Bazant. Izvoz iz Trsta v inostranstvo je res ostal, kakor je bil: mislimo da se ne bomo motili, če rečemo, da se je še rajši nekoliko skrčil, kajti spodirva ga Reka, ljubljenska ogerske krone, ktera ji vse mogoče naklanja, da bi le kolikor se dá, blaga za inostranstvo namenjenega od Trsta odvrnila in v Reko napeljala. Dovož v Trst se je pa, kakor statistika dokazuje, čudovito pomnožil. Spisovatelj ozira se nazaj do leta 1869, kedar so predrli suško ožino. Pet let rastle je vrednost vpeljanega blaga čudovito, tako do leta 1873 ali 1874. Tega leta jela je pa trgovina pešati, da je bilo groza in je pešala do leta 1881. Do leta 1869 znašala je vrednost vpeljanega blaga v okroglem številu 100 milijonov frankov na leto. Od leta 1881 povzdignila se je pa do letos že na 185 milijonov in tako visoko še ni nikdar dospela. Indiška trgovina in pa levante sta menda dovoz tako pomnožila. Trst si je v poslednjih štirih letih, če statistika resnico govori, v trgovini zopet toliko opomogel, da v srednjem morji drugo mesto v trgovini zavzema. Marseille na južnem Francoskem ima prvo, Trst takoj drugo mesto in ima več dovoz kakor Benetke, Genova ali ktero si bodi drugo mesto v Adriji in srednjem morji, kar se tiče vrednosti vpeljanega blaga.

Poslanec Graške trgovinske zbornice in štajarski deželni glavar, **grof Wurmbbrand**, se je spekel. Tudi pri levičarjih je prišel v nemilost in Celjska „Vahtarica“ ga zdeluje, kakor ni niti Raiča niti Vošnjaka. Kratko, pa prav določno mu v obraz pové, da ga ne mara. Ob enem zmiva pa tudi trgovinske zbornice odhorne, da so takemu možu, kakor je grof Wurmbbrand, mandat izročili. Po tem takem je že zanimivo pregreho grofa spoznati. Na prvi pogled se vidi, da je premalo nemškonaroden ali prusaški! Ubogi grof, Slovencev sam ne maraš, radikalni ali prusaški Nemci pa za-te ne! Kaj takega nisi pričakoval! „Vahtarca“ piše: „Grof Wurmbbrand je poznan ustanovitelj nemške ljudske stranke in ga je demokrat Kronawetter še le nedavno imenoval poleg Fischhofa in Walterskirchna glavarja te stranke. On temu ni oporekal in je tem bolj nevaren, ker ima gladek jezik! Sicer se ob vsaki priložnosti na to sklicuje, da je bil on tisti, ki je stavil predlog na postavno priznanje nemščine za državni jezik in ravno to je, pravi „Vahtarica“, kar nam ni prav nič všeč! Ravno to zdi se nam tem bolj nevarno, ker se grof ob enem za nemškonarodno idejo prav nič ne zmeni! Bog obvaruj pa, da bi jezikovno postavno grof za izdelovanje v roke dobil, kajti bojimo se, da bi iz nje napravil obvezo, s katero bi zavezal Nemcem oči, da bi ne videli, kako bi davil nemški jezik med paragrafi ravnopravnosti in kako bi polagoma nemško zavest v spanje zazibal! Zarad tega grof Wurmbbrand ni naš mož in nikdar biti ne more, naj bo potem po milosti grofa Taaffeja deželni glavar ali ne, naj bo po zunanjem član bivše združene levice ali pa Coroninijev, je pač vse jedno! On je smrtni so-

vražnik nemškonarodne ideje, on je skriven pa vendar dostikrat zasačen pristaš sedanje Taaffejeve vlade. Volilci, čuvajte se ga, da ne bote prepozno svoje zmote obžalovali!“ Tako pišejo štajarski prusijani o svojem rojaku. Naj se jim grof Wurmbbrand le lepo zahvali! Kar je sejal, to bo sedaj žel. Slovencev ne mara, njegovi pa njega ne in to se pravi nekako toliko, kakor med dvema stoloma na tla sesti.

Vnanje države.

Oči cele Evrope obrnjene so na zapad, kjer je nastopila kriza, kteri danes še nihče konca ne vé. **Gladstonovo ministerstvo** je v smrtnem bojevanju, zdravnik — kraljica Viktorija, pride pa še le okoli 20. junija v Windsor, kjer mu bo zapisala ali zdravila ali ga pustila politični smrti neozdravljivega. Kakor najnovejša poročila govoré (ki bodo pa po časnikarskem običaji menda vsak dan drugačna in bo jutri to črno, kar je danes še belo), je nada precej velika, da bo Gladstone ostal in to temveč, če mu njegova stranka izroči zaupnico. Res so liberalci na tako zaupnico že predvčeršnjem mislili in na tisto se menda opira tudi včerajšnji telegram, da bo Gladstone svojo prošnjo za odstop umaknil in še nadalje ostane kabinetu na čelu. Da mu je na 8. t. m. pri glasovanju o zvišanju davka tako grdo spodletelo, vzrok si je Gladstone, oziroma njegova vlada sama; zanašala se je pri tem, ko je stavila kabinetno vprašanje z dotičnim zahtevanjem, da bo vsaj z večino 12 glasov zmagala. Ni ji pa znano bilo, da ni vseh njenih pristašev v Londonu, na ktere je računila in — propadla je! Namesto 331 njenih mož, prišlo jih je le 251; poleg tega dvignili so se pa tudi parneliti in homerulci z opozicijo in celó 5 liberalcev se jim je pridružilo in poraz je bil gotov. Sicer je bil pa Gladstonov poraz že zdavno zrel! Parlament se mu je protivil z vso močjo že lansko jesen in letošnjo spomlad, ko se je jelo kazati, da stari Gladstone ni to, za kar ga na Angleškem imajo. Da vsled tega mora pasti, je bilo očitno. Čudna pa je antipatija angleškega naroda proti konservativni stranki, toraj Gladstonovim nasprotnikom. Kakor tudi Gladstona težko gledajo, jim je vendar še ljubši, kakor pa so mu nasprotniki njegovi, kar pa ni čuda, ker angleški boljar večinoma ne pozná usmiljenja. Med konservativci je ravno tako veliko lordov, katerih priprost narod zarad njihovega izsesavanja naroda videti ne more, kakor med liberalno Gladstonovo stranko. Poleg tega je pa Gladstone tudi sam državne štrene tako zmedel, da jih ne bo z lepo vravnati.

Na **Francoskem** so zavrgli predlog škofa Freppela, po čegar nasvetu naj bi se vojna postava tolikanj spremenila, da bi seminišnikov (bogoslovcev) ne pobirali v vojake. Saj pri sedanjih, katoličanstvu nad vse sovražnih francoskih vladi drugače pač mogoče ni bilo; ko bi bil morda kak framason stavil nasproten predlog, bilo bi se nadjati poprej, da ga kamora sprejme. Francoskim republikanskim framasonom bi vlada ne bila mogla bolje vstreči, kakor jim je s tem, da bo tudi bogoslovce k vojakom pobirala; saj je to jako dobro sredstvo, ki mlade ljudi od bogoslovja odvrača in če že tega ne, ga vsaj toliko s posvetnim duhom navdahne, da mladi duhovnik ni več tak, kakor bi lahko bil, če bi ne bil puške nosil. In ravno na Francoskem je dandanes odločnih in pravih duhovnikov bolj potreba, kakor povsod drugod. To je pred vsem drugim čutil škof Freppel in je stavil omenjeni predlog, če tudi je najberž mož že sam se nadjal, da ne bode ničesa opravil. Sicer je bila pa sv. cerkev na francoskih tleh dostikrat že v večih stiskah, kakor je sedaj in vendar je povelšana zopet razpela svojo zmago-slavno zastavo.

Veste, g. vrednik, jaz bi namreč rad poznal tiste Slovence, ki niso avstrijski, pa vendar-le bivajo na Dolenjskem. Če jih je kaj — in po raznih telegramih soditi, jih je vsaj 310 — obsodite jih (saj imate pravico), zaprite jih (saj imate moč), izdajice so! Vi pa, kar vas je avstrijskih Slovencev, bodite naš vzor, naš ponos! 315 vas je, toraj celih 5 več, kot neavstrijskih Slovencev, pa kolikor vas je: „vi ste ljudi“.

Ker pa ste vi avstrijski Slovenci katoliški Slovenci, gotovo je Bog z vami. V telegramu bi toraj tega pristavka še treba ne bilo, kakor vsakdo lahko razvidi, razume se to samo ob sebi. Lahko bi si bili prihranili kakih 8 kr. za štiri „kratke“! Sicer pa je znano, da so Vam pomagali poleg nebeškega Gospoda tudi vladna gospôda; vrhu tega pa še razni vplivni jeziki od dolenjskega levičarskega barona doli do slanih in neslanih, poznanih in nepoznanih dolenjskih voditeljev in prožnih narodnjakov. Da vas je pri vsem tem spremljala še laž, govorjena, pisana in tiskana, tega vam pa ne upam v obraz reči, prekatoliški ste!

Gospod vrednik, končajva ter pustiva katoliške dolenjske Slovence na lorbarjevih vejah mirno počivati, dokler jih državnozborna tromba ne prebudi! O nekem modrijanu starega veka se je reklo, da nje-

govi spisi diše po olji; o tem specialnem telegramu pa se mora reči, da diši po olu in znabiti še po čem drugem.

Jaz bi sklenil pismo, gosp. vrednik, toda kljubu svoji dobri volji ne morem poprej, dokler se ne zme-niva nekoliko o enem francoskih vzveličarjev in odrešenikov, ki je strašil in sleparil dva večera po spodnjih prostorih starejšega slovenskega dnevnika. Ali ga poznate, častiti gospod, onega francoskega idealista, onega navdušenega apostelja človečnosti (s pravo besedo „prostozidarstva“), njega, ki je odpravljaj uboštvo in beraštvo, njega, v katerem je bila ideja človekoljubja in usmiljenja kakor solnce, ga li poznate? Pred kakimi desetimi dnevi so ga zakopali v Parizu na državne stroške. Viktor Hugo je to, slavnoznani pesnik. Tudi jaz mu nočem odrehati pesniške slave, če tudi nekteri pravijo, da je bil le zaljubljen fantast, vendar zastopnik vzvišenega idealizma mi Viktor Hugo ne more biti. Njegov idealizem je segal tako daleč, da je Hugo s svojim oderuštvom in zvitimi pogodbami ne malo število gledaliških igralcev in založnikov spravil na beraško palico; za-se pa je spravljaj stotisoče! Ozir dotičnega nepotrebne in bombastičnega proslavljanja brezvernega framasona med Slovenci, zdi se mi, da menijo nekteri (ktere menda tudi goli idealizem „po-

konec drži“): če je na Francoskem sleparil živi Hugo, zakaj bi pri Slovencih vsaj mrtvi ne begal duhov! In glejte, g. vrednik, spet tu sem vesel. In zakaj bi ne bil? Saj veste, da Nemec pravi: Nichts über die Aufrichtigkeit. Pa res; sedaj saj vemo, s kom imamo opraviti, s kakim idealnim značajem! Če ta idealizem ni rodil Dolenjskih katolikov-zmagovalcev pa še izvoljenca zraven, pa tudi nočem nič!

Sedaj pa: mir besedi! Mislim sem le dobro, pisal odkritosrčno in precej napisal, za nektore morda še preveč. Čas je, da se Vam zahvali za potrpežljivost dobro znani Vam

Nekdo.

Izlet iz Gorice v Tržaško okolico.

(Dalje.)

Po tem kratkem pol ure trajajočem pogovoru z g. župnikom se podam zopet v Barkovlje. Pri odhodu mi je povedal še, da bode na veliko noč blagoslovil in postavil ploščo v spomin na tistem kraju, kjer je cesarica pobožno molila, s primernim slovenskim napisom, kakor je že „Slovenec“ objavil o svojem času. Tako je bil ta kratek izlet končan v treh urah in ob eni popoldne sem bil že zopet v Barkovljah, kjer sva s prijateljem skupno malo poobedovala. Po kratkem oddihu smo šli ob 4. uri v

Morska kača, *francosko-kitajska mirovna pogodba*, je podpisana in odobrena. 9. t. m. objavil je francoski minister zunanjih zadev, Freycinet v obeh zbornicah, da se je mirovna pogodba podpisala med Francozi in Kitajci v Tien-Tsinu. Za Francoze jo je podpisal poslanec Patenôtre, v imenu Kitajcev pa Li-Hung-Čang. Glasi se: „Kitajci so pri volji pogodbo priznati. Francoska se pa izjavlja, da nima nobenega drugega namena razun tega kakor je v pogodbi naznačen. Kitajci se odpovedó svojemu gospodarstvu v Anamu proti obljubi, da Francoze ne bodo drugega zahtevali, kakor le vrhovno pokroviteljstvo.“ Kljub temu ima pa Francoska država že pripravljenih 10.000 mož na južnem Francoskem, ki jih bo v Tonkin postavila ob prvi priložnosti; pa le, da bo ž njimi napolnila vrzeli, ki so jih bolni in ranjenci napravili. Francoze so zadovoljni, da se je sklenil mir, navdušeni pa ravno niso; nadajo se pa vsi od kraja, da se bo ta mir ohranil in da bo konec bojev; iz tega pa nikakor ne sledi, da bi Francoze ne potrebovali zadostnega števila vojakov v Tonkinu, katerega jim Kitaj le prepušča, če tudi lastnina še vedno njegova ostane. Francoze bodo v Tonkinu v sličnem položaji, kakor smo mi v Bosni in Hercegovini. Že samo iz tega sledi, da ne smejo brez zdatne moči tako daleč od domačije ostati. Roparjev črnih in rumenih zastav je toliko, da jih vse mrgoli. Kitaja prva naloga bo vsled sklenjega miru, da jim odtegne popolnoma svojo pomoč, za vse drugo bodo že francoske puške skrbele, kakor so naše v Bosni tudi roparjem nasproti svojo dolžnost storile.

Perzija bo danes ali jutri povod, da se bode jeli Rusija in Nemška zavoljo iztočne trgovine grdo gledati. Nemška je imela do sedaj že celo leto svojega posebnega pooblastenca v Teheranu, ki ni drugega delal, nego prav pridno trgovinske razmere študiral. Letos je tisto izvanredno pooblastenstvo spremenila v redno poslanstvo in že se v Berlinu finančni veljaki pogovarjajo, da bodo pri Šahu prosili za dovoljenje, zgraditi železnico iz Kaspiškega morja preko Perzije do perziškega zaliva. Ta železnica, katero bi Nemci s svojimi novci zgradili, bi imela nalogo skrbeti za prevoz evropskega, indijskega in kitajskega blaga, katero mora sedaj Rusom davek plačevati, ako hoče preko kavkaških gor. To bi bila pa silna klofuta za rusko trgovino v srednji Aziji in Perziji. Huda konkurenca bila bi pa taka železnica tudi srednjeazijski progi, katero so Rusi že delati jeli in ne bo prav daleč od perziške meje speljana. Če bi Nemci res kaj takega nameravali, Rusi pač ne bodo rok križem držali in si bodo že na drug način pomagali. Neodpustljiva napaka bi bila, ko bi se malomarno spodrinili dali iz stališč v Perziji in srednji Aziji, ktere so si s težavo priborili; Rusi pa tudi niso možje zato, da bi se dali z lepo spodrinili.

Izvirni dopisi.

Iz *Železnikov*, 12. junija. Veličastni so obhodi, ki jih je vpeljala sv. katoliška cerkev na praznik sv. Rešnjega Telesa. Le živa, trdna vera, le prepričanje versko katoličanom more kaj takega pokazati. Fara skuša prekositi faro v preslavljeni Najsvetejšega.

Tudi v našem trgu obhajal se je obhod slovesno prejšnja leta, kolikor je bilo mogoče. A letos čuli so se veseli glasovi: „Kaj takega pa še ni bilo, odkar Železniki stojé.“ Tukajšni rojak, g. nadzornik pri usmiljenih bratih, Edvard Benedičič, prišel je bil za praznik domú. Vodil je g. župnik procesijo

cerkev pevati jutranjice vse v slovenščini in tudi ljudstvo je bilo navzoče v obilnem številu v lepi ozaljšani cerkvi kateri je napravil g. župnik letos lep nov božji grob. Po končanih jutranjicah je bila pridiga, ki je trajala čez eno uro. Goreči g. župnik, J. Č., tudi sam okoličan, je ginljivo govoril ljudstvu v natlačeni cerkvi o Kristusovem trpljenji, naši nehvaležnosti do njega, in kako da naj se mu za naprej bolj hvaležne skazujemo. Gladko tekoči jezik in krepko povedane resnice pa milo doneči in proseči glas, je zlasti pri koncu pridige vse poslušalce do solz ganil. Po pridigi je bil še sv. križev pot, pri katerem so vaški pevci kaj lepo peli. Akoravno je vsa božja služba trajala nad štiri ure, vendar se niso poslušalci kar nič dolgočasili, ker je bilo vse tako lepo in v narodnem jeziku, prav po domače in ginljivo. Zato pa žalibog da obhoda pri vstajenji na veliko noč ni bilo, ker je burja hudo razsajala in ni bilo mogoče iti iz cerkve. K obedu na veliko noč je g. župnik še nekaj prijateljev in žlahte povabil, pri kateri priliki „smo rekli marsiktero!“ Prišel je v razgovor tudi naš pesnik G., kateremu se je ravno napravljala ovacija, kakor je znano, na veliki ponedeljek v dve uri od Gorice oddaljeni Pervačini. Neki izobraženi neduhovni se je pri tem sicer povoljno

z azistenco. Poveljčalo je slavnost pač še posebno naše bralno društvo. Za krasno svojo zastavo korakalo je nad 60 društvenikov ravno pred sv. Rešnjem Telesom, vsi s prižganimi, velikimi svečami. Prepevali so tudi pevci vrsteč se z mešanim zborom navadne himne. Marsikomu porosilo se je oko veselja in ginjenosti.

Nered nastane navadno povsod pri štirih altarih — radovedni spol hoče imeti prvo mesto. Kako lepo, veličastno je bilo pa tū, ko so bili napravili društveniki pred vsakim altajem „špalir“ ter združili potem v najlepšem redu v kolo. „Lučica lučici je sosed.“ Vsakdo je pa ostal na svojem prostoru — nobeden ni stopil iz vrste spremljevalcev. Ko se je procesija vračala so stali skozi po cerkvi društveniki v vrstah — ni se bilo bati kakkega pritiska v natlačenem Božjem hramu.

Razveselil je ta pogled marsikoga, tudi mnogozaslužni gosp. župnik je bil radosti ginjen. Toliko opovir je imel, odkar tū biva, pri svojem pastirovanji. A navdušenje ovčič za najblajše, za edino potrebno, mu je pač moralo biti najboljši dokaz, da jih je vodil po pravi poti, da so ovčice poslušale glas svojega pastirja. Vseh društvenikov in posebno župnikova srčna želja je bila, da smo se vdeležili skupno procesije. Pa koliko so si prizadevale vplivne osebe, da bi bile zadušile navdušenje in preprečile skupno vdeležbo pri obhodu. Koliko slabih namenov so podtikale društvu! Mislim pa, da so tudi ti Savli prišli do pravega spoznanja, ko so čuli, da si tudi v Ljubljani prizadevajo moško deco privaditi, da bi svetila pri obhodih.

Radi upamo pa tudi, da bodo vtihnili vsi neprijatelji, ki vedno hujskajo na skrivnem zoper tolikanj koristno društvo. Ni li ravno ta pojav, navdušenje za najdražje — za vero — najbolj glasna priča, da je društvo res slovensko, na pravi, verski podlagi? Ne kaže to, da ima pred očmi pravi smoter? Društvu pa želimo, naj se zbira vedno pod zastavo: Vse za vero, dom in za cesarja.

Domače novice.

(Mil. knezoškof dr. Jakob Misija) odpeljal se je že danes zjutraj na Gorenjsko in se je do opoldne v Loku pomudil. Z opoldanjim vlakom peljal se je višji pastir naprej na Bled.

(„Sokolov“ izlet) bo v nedeljo 21. t. m., to je na sv. Alojzija dan, v Škofjo Loko. Sokol odide z godbo in zastavo tje kaj v nedeljo zjutraj z gorenjskim vlakom. Sv. maše vdeležil se bo „Sokol“ pri Cerngrobu, kosilo in prosta zabava bo pa v Loku. S tem Sokolskim izletom združen bo tudi pevski koncert Ljubljanskih čitalničnih pevcev in pa telovadba. Podrobnosti bomo še naznanili. Ce bo grdo, izleta ne bo!

(„Slavec“) napravi jutri popoldne izlet na Kozarje.

(Delavsko - pevsko društvo „Slavec“) pelo je včeraj zvečer ob 1/2 10. uri podoknico svojemu predsedniku za njegov imendan tri dobro vbrane pesni. Akoravno je bilo že pozno, nabralo se je precej radovednih poslušalcev. Po dokončanem petji izročil mu je odbor po kratkem nagovoru v imenu

izrazil o poezijah, kakor sleherni med nami, kajti njegovega pesniškega talenta in slave ne more nihče zanikati. Vendar-le je djal, da tudi njemu ne dopada pesen: „Človeka nikar!“, kajti da on (govornik) ne more umeti, kako se je moral pesnik G. zlasti v štirih poslednjih vrsticah omenjene pesni izraziti tako čudno in brez podane tolažbe, ako je s prepričanjem katoliški duhoven! Prašali so me tudi, kako sodi sploh Goriška duhovščina njegove pesni, ter na to vprašanje sem povedal resnico, rekši, da v tem kočljivem vprašanju je razdeljena v dve stranki, in sicer ena se drži razlage in ocene veleučnega in bistroumnega g. dr. Mahnič, in ta je po mojem mnenju in v kolikor je meni znano, v veliki večini, druga jih pa hvali vse skup „en bloc!“ in ta je v manjšini; sicer pa vsi cenimo visoko njegove pesniške darove, razun v onih stihih, nad katerimi se mora pravi katoličan po pravici spodtikati. Sicer pa je po mojem mnenju boljše, da se ne piha več o žrjavico, kajti stvar je dozdej do pičice pojasnena vsacemu, kdor ima um in ljubezen do resnice; in čas bo tudi to hibo polagoma ozdravil. Tako je bilo to kočljivo vprašanje rešeno.

(Konec prih.)

društva njegovo, po gosp. kamenopiscu Zepihalu izvrstno izdelano sliko, kot darilo iz hvaležnosti.

(Pogreb) deželne sodnije predsednika gosp. J. Kapretza je bil priprost, brez posebnega hrušča, toda lep in dolg. Za križem šli so služabniki in pazniki deželne sodnije, za temi so se razvrstili venci, ki so mu jih darovali njegovi uradniki, prijatelji in znanci. Dobil jih je več nego 20. Za venci šle so sirote iz zavoda Lichtenturnovega. Spremila ga je župnijska duhovščina frančiškanska, na čelu s preč. g. o. Medičem, gvardijanom tukajšnjega samostana. Truplo ranjega peljalo se je v mrtvaškem vozu okoli in okoli z venci obdanem. Za tem vozom uvrstili so se najpred žalujoči, potem pa c. kr. uradniki raznih uradov in meščani. Bili so zastopani vsi uradniški stanovi, vse oblastnije, državni, deželni in občinski urad. Dolga vrsta gospa zaključila je lep spreved.

(Razpisana) je služba sodnijskega pristava na Brdu. Prošnje do 1. julija.

(Pred porotno sodnijo) obsojen je bil v četrtek na tri leta v hudo ječo Aleksander Štibernik zaradi izdajanja ponarejenega denarja, s katerim je meseca januarja v Ljubljani dobro živeti mislil. Pri „Ferlineu“ so ga opazili in objavili in na dolenski cesti „pri zeleni gori“ so ga pa prijeli, Štibernika pri kazenski sodnji sploh že poznajo zaradi tatvine in goljufije. — Včeraj je stal drug hudodelec zaradi ponarejevanja srebrnega denarja pred porotniki. Anton Kavčič, sodnji tudi že znana oseba zaradi veliko tatvin, bil je pred porotniki. Decembra meseca lanskega leta vlil je v kovačnici Lahovškega kovača v Kamniškem okraju ponarejen goldinar, katerega je v ondašnji gostilni takoj zapiti hotel. Prijeli so ga in zaprli. Mož se je izgovarjal, da je goldinar le za šalo vlil in se je v svoji pijanosti pri plačevanju zmotil, ko je s ponarejenem goldinarjem plačati mislil. Dobil je dve leti hude ječe.

(Pred porotnike) prideta ta mesec tudi še Janez Hribernik zaradi hudodelstva uboja na 16. in Jože Vidmar zavolj hudega telesnega poškodovanja 17. junija.

(Zgubil se je) c. k. okrajni tajnik Anton Šivic v Radoljici. Zginil je minoli teden in nihče ne ve kam. Šivic je služil poprej v Ljubljani pri domačem pešpolku in je lansko leto prestopil v državno službo. Predsedništvo deželne vlade ga pozivlja, da naj se v teku štirih tednov oglasi in opraviči sicer zgubi državno službo.

(Zeleni petersilj) je, kakor „Laib. Ztg.“ poroča, jako dober pripomoček, s katerim se takoj kri vstavi, kedar komu iz nosu teče. Nič drugega ni treba, kakor nosnice si ž njim zamašiti, pa je dobro.

(Umrli je) včeraj ob 1/2 9. uri dopoldne c. kr. davkarski kontrolor v pokoji g. Anton Piskar v 81. letu svoje starosti. Pogreb bo v nedeljo 14. t. m. ob 1/2 5. uri popoldne iz Poljanske ceste št. 10 k sv. Krištofu.

(Za nadzornika obrtnijskih šol po Kranjskem) v Ljubljani, Kranji, Trzinu, Kočevju in Novem mestu imenovan je profesor Julij vitez Siegel državne obrtniške šole v Gradci.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. F. Vihar pride za provizorja v Studenice; č. g. J. Kotnik pa k sv. Juštu na Kozjaku; č. g. Herman Venedig, novinec križevniškega reda gré za kaplana v Ormoš.

(Zlato mašo) imeli so meseca maja v Brežicah. Obhajal jo je č. g. o. Mariofil Bonač iz reda sv. Frančiška. Častitljivi starček je star že 83 let in je svojo petdesetletnico že meseca prosenca dočkal, pa se je slovesnost rajši na mesec majnik preložila. Cerkevni slavnostni govor imel je č. g. o. Albert Pintar, gvardijan v Samoboru. Jubilantu se je poklonil društveno mestni zastop ter mu je izročil primerne darove.

(Postava,) ki so jo v Tržaškem deželnem zboru sklenili na varstvo zavarovanim proti bankam, da bi se odstotki za gasilna društva ne nakladali na račun zavarovanega, ni dobila najvišjega potrjenja. Toraj bodo morali po Trstu zavarovani poleg zavarovalne premije, plačevati tudi še nekaj odstotkov priklade za gasilce.

Razne reči.

— Grof Schönborn, novoimenovani nadškof v Pragi, je, kakor „Slov. Gosp.“ vé, že od sv. Očeta potrjen. Če morda to ni kaka pomota, ker se nam malo prezgodaj zdi.

— Za dva milijona krajcarjev in polovičarjev se bo v avstro-ogerski monarhiji od slej na dalje več skovalo in se bodo razdelili tako, da jih bo 70% dobila Avstrija, 30% pa ogerske dežele. Dotična postava je razglašena v včerajšnji „Wr. Ztg.“.

— Nova šiba za vinorejce prikazala se je v Besarabiji in po rumunski kraljevini, ki jim se hitreje vničuje vinsko trto po vinogradih, kakor jo je do sedaj trtna uš vničevala. Po najnovejših sporočilih iz Černovic prikazali so se po tistih krajih majhni žužki v silni množini: gorje vinogradom, kjer ti požrešneži trte napadejo! Ruska vlada poslala je takoj komisijo, ki se bo s preiskavanjem te najnovejše šibe božje pečala.

Telegrami.

Monakovo, 13. junija. Avstrijski cesar je danes zjutraj iz Feldafinga došel sem, ter je bil na kolodvoru sprejet od princa Leopolda in princesinje Gizele. Jutri zvečer se odpelje zopet na Dunaj.

Berolin, 12. junija. Križarska korveta „Elizabet“ dospela je v Zanzibar.

Madrid, 12. junija. V Murciji jih je v sredo 28 zbolelo za kolero.

London, 12. junija. Gladstone je v dolejni zbornici naznanil, da je kraljica odpoved ministerstva sprejela in da je takoj na to poklicala Salisburyja k sebi. Sama pride na 16. t. m. v Windsor.

London, 12. junija. Kraljica je poklicala včeraj Salisburyja v Balmoral in se je taisti zvečer že vrnil.

London, 13. junija. „Standard“ naznanja, da je Nortcote včeraj zvečer dobil naznanilo kraljičino. „Times“ zanikuje poročilo Reuterjevo, da je Kassala koncem maja padla.

Tujci.

11. junija.

Pri **Maliču**: Schultz, Gerstl, Klein, Hahn, Ofner in Herrmann, trgovci, z Dunaja. — Ljudevit Triebel, trgovec, iz Prage. — Franc Bauer, zasebnik, iz Zagreba. — Božidar Petermandl, zasebnik, s soprogo, iz Gorice.

Pri **Slonu**: Rudolf Mayer, železnični uradnik, z Dunaja. — Fuchs in Ziwny, zasebnika, z Dunaja. — Dr. Ant. Hecht, zdravnik, s soprogo, iz Prage. — Avgust Višek, zasebnik, iz Prage. — pl. Hasslinger, c. k. vpok. vladni svetnik, s soprogo, iz Enzersdorfa. — M. Koch, c. k. general-major, s soprogo, iz Grada. — Prohaska, c. k. nadporočnik, iz Grada. — Karl Schwarz, zasebnik, iz Feldkirehna. — Al. pl. Seidel, c. k. vrh. nadzornik, iz Tridenta. — Dr. Al. Lanzi, magistratni

sovetnik, z družino, iz Trsta. — Anton Jurany, zasebnik, iz Reke. — Otilij Luxander, c. k. uradnik, iz Celovca. — Josip Knaus, tehnikar, iz Št. Vida.

Pri **Južnem kolodvoru**: Anton Koss, trgovec, iz Hamburga. — Comuzzi in Salom, zasebnika, iz Trsta. — Janez Brodnik, zasebnik, iz Tržiča.

Pri **Avstrijskemu caru**: Janez Hohenberger, zasebnik, s soprogo, iz Ansbacha. — Josip Supanc, posestnik čarobnega gledišča, iz Celja.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

13. junija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 45 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 10 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 75 „
Akcije avstr.-ogerske banke	859 „ — „
Kreditne akcije	288 „ — „
London	124 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Francoški napoleond.	9 „ 87 „
Ces. cekini	5 „ 86 „
Nemške marke	60 „ 95 „

Jan. Nep. Horak,

meščanski rokovičar, posestnik srebrne obrtniške medalije,

priporoča vsake vrste rokovice glase in za pranje, pasove za počene, irhaste gate, ovratnike, elastične preramnice, spodveze itd., kakor tudi vse druge v to stroko spadajoče reči.

Prodajalnica je v židovskih ulicah št. 8 v Ljubljani. (2)

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (16)

knjige in knjižice
za ljudske šole in učitelje:

- Praktično metodiko cena — gl. 80 kr.
- Prvi poduk „ — „ 60 „
- Fiziko in kemijo „ — „ 60 „
- Prirodopis „ — „ 56 „
- Zemljepis „ — „ 26 „
- Geometrijo „ — „ 24 „
- Malo fiziko „ — „ 23 „
- Domovinoslovje „ — „ 20 „
- Priprave iz zgod. Štajerske „ — „ 6 „
- Opis krškega okraj. glav. „ — „ 30 „
- Zgodovina štaj. Slovencev „ 1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam na Dunaji.

Društveni delniški kapital znaša 6 milijonov frankov (2,400.000 gld.).

„AZIENDA“ zavaruje proti

škodi po toči

po najugodnejših pogojih in za trdne premije, ne da bi se imelo pozneje še doplačevati. Premije se odmerijo kolikor mogoče cenó in kdor precej plačati ne more, se mu dovoli do konca septembra obrok k plačilu premije.

Oglasila za zavarovanje sprejemajo se pri

glavnemu zastopu „AZIENDE“ v Ljubljani,

Slonove ulice šte. 52.

JOSIP PROSENC,

glavni zastopnik.

(6)

NAZNANILO.

Najino prodajalnico na drobno je treba nekaj prezidati in ta poprava se ne dá dalje odlašati. Zato nama je želeli, da svojo

zaloga poletinskega in modnega blaga

hitro kolikor moči zmanjšava. Iz tega vzroka sva ukrenila, dotično blago od današnjega dné počenši skozi štiri tedne prodajati po znatno

znižani ceni.

Vljudno vabeč na mnogobrojno obiskovanje najine prodajalnice in na obilna pismena naročila, ktera bodeva najsolidneje zvrševala s poštanim obratom, priporočava se najvdaneje

V Ljubljani, 3. junija 1885.

KRISPER & URBANC.

Mestni trg št. 14, Pod trančo št. 2.

Prodam

17 letnikov (1863/80) „Slov. Prijatelja“.

Prvih 5 letnikov v usnje vezanih po 1 gl., drugih 12 letnikov broširanih po 80 kr.; vse skupaj za 13 gl.

„Zgodnja Danica“

od 1851/80. leta, letnik po 60 kr., skupaj za 16 gl.

Josip Žirovnik

(2) v Begunjah pri Cérknicu.

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradečkega mostu, I. nadstropje.

V nobeni hiši naj ne primanjkujejo sledeča poskušena zdravila.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Piccolijeva esenca za želodec.

Ta esenca je narejena iz rož, in je zato tako priljubljena, ker je ozdravila že mnogo tisoč ljudi, kar se vidi iz pohvalnih pism in zdravniških spričal, ki jih izdelovatelj dobiva.

To zdravilo pomaga pri boleznih v želodcu in v trebuhu, ozdravi krč in ščipanje v črevesu, prehodno in trebušno mrzlico, zaprtje, hemoroidje, zlatenico, glavobol itd., ter je najbolje zdravilo za otroke zoper gliste. Steklenica 10 kr., kdor jih več vzame dobi ceneje.

Najboljše in najplivnejše pravo norveško pomuhljevo jetrno olje proti mramorici, rhlitisi, pljučenici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile santoninske; izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica po 10 kr., 100 koščekov 60 kr., 1000 koščekov 5 gld.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Prave od Nj. c. kr. Veličanstva cesarja Jožefa II. privilegirane **kričstilne kroglice** od lekarne **Pserhofer na Dunaji**. Šatljica 21 kr., jeden zavoj s 5 škatljicami 1 gld. 50 kr.

P. n. občinstvo se sviri proti ponarejanju teh kroglic.

Zeliščni prsni sirop,

pripravljen od G. Piccoli-ja, lekarja pri Angelju v Ljubljani, na Dunajski cesti. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim vspehom proti vsem prsnim in pljučenim boleznim, zasilženju, kašlju, hripavosti, dušljivemu kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlic.

Ne zamenjati z rudečim sokom, kterega pod tem imenom prodajajo. **Pravi sok mora temno rudeč biti.** Steklenica 36 kr.

Salicilna ustna voda,

in salicilni zobni prah lekarja G. Piccoli-ja v Ljubljani vzdržuje dober duh v ustih in ohrani zdrave zobe, okrepča čeljusti in je najbolje sredstvo zoper kostna gnjiloba in vse zobne ustne in vratne bolezni. — Vzame se pol žličice na pol kozarca vode za izplakniti usta po jedi, ali pa nekaj kapljic na mokro zobno krtačico, za čiščenje zob in čeljusti. Steklenica salicilne ustne vode 40 kr., 1 škatljica salicilnega zobnega praha 25 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni G. Piccoli-ja pri Angelju v Ljubljani, Dunajska cesta. Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska. (18)

(4)